

teljsko podporno društvo“, in glavni namen mu bode, podpirati slovenske pisatelje z denarno pomočjo ter s tem pospeševati slovensko literarno delavnost; tudi mnogi drugi paragrafi pravilom starega društva so se bistveno preuredili. Člani so mu ustanovniki, pravi, podporni in častni. Ustanovnik postane, kdor plača 50 gld. skupaj, ali pa v petih letnih obrokih. Pravi član more biti samó slovenski pisatelj, kateri je pisal ali piše za tisk v slovenščini, naj stanuje kjer koli, in kateri plačuje po 3 gld. na leto. Podpornik društva je vsak, kdor plačuje na leto po 2 gld. Društvo vodi odbor, sestavljen iz predsednika in 6 odbornikov, ki morajo vsi stanovati v Ljubljani ali v nje obližji. Odbor se je volil še po starih pravilih in izvoljeni so bili: za predsednika dr. Jos. Vošnjak, za njegovega namestnika Fr. Levec, za tajnika prof. And. Senekovič, za blagajnika Vaso Petričič in za odbornike: dr. H. Dolenec, Ivan Hribar, prof. M. Pletteršnik, prof. A. Raič in dr. Ivan Tavčar. Ta začasni odbor je nova pravila te dni vložil pri c. kr. deželni vladi kranjski, da jih potrdi. Doslé je društvu pristopilo 30 pravih in 51 podpornih članov.

Razne novice. G. Jan. Lego v Pragi je bil v občnem zboru „Maticе Slovenske“ dné 8. aprila t. l. izvoljen za častnega člana zaradi obilih svojih zaslug za društvo. — Vinko Potočin na Zidanem Mostu je v svoji oporoki volil 500 gld. „Matici Slovenski“. — G. Fr. Levstik je v ljubljanski licejalni knjižnici med knjigami Kopitarjevimi našel podobo slovenskega pisatelja o. Marka Pohlina. — G. Simon Rutar, c. kr. gimn. profesor v Spletu, imenovan je za dopisujočega člana c. kr. osrednje komisije za ohranitev starih stavbinskih spomenikov na Dunaji. — G. A. Funtek je na slovenski jezik preložil Baumbachovega „Zlatoroga“. Knjigo izdá Bamberg. — V „Slovanskem Sborniku“ (št. 5) priobčuje B. Popelka članek „Sigmund svob. pan Zois, mecenaš slovensky.“ Spis je posnet po Kopitarjevi avtobiografiji.

Novi grobovi. — Sredi januarija meseca je pokosila v Moskvi bridka smrt načelnika ruskih arhajalogov, Aleksěja Sergějeviča Uvarova. — Družina Uvarovlja je v ruski povestnici jako znana; kakor kaže že ime, izvora je tatarskega. Za kneza Vasilja Dmitrijeviča (1389—1402) prešel je prednik Uvar iz zlate horde na rusko stran ter bil uplenjen. Tudi oče našega pokojnika, Sergěj, odlikoval se je v ruski književnosti ter je bil več časa minister in predsednik peterburške akademije znanosti. Mnogo je storil za narodno šolstvo; ustanovil je univerzo v Kijevu, mnogo muzejev, knjižnic in drugih znanstvenih in občekoristnih naprav. Sin njegov, Aleksěj, porojen l. 1828., bil je očetu svojemu ves podoben. Ko dovrši studije svoje v Peterburgu, odide v Berlin in za mejo, kjer je obiskaval še razna vseučilišča. Kakor oče, stopi potem v službo pri ministerstvu inostranih stvari. L. 1853. je bil poslan v carjevo pisarno. Za krimske vojske je vodil „opolčenje“ svojih kmetov. Potem prestopi zopet v carjevo pisarno, kjer ostane do l. 1856., tedaj je imenovan za adjutanta guvernerju moskovskega okraja; l. 1858. pa postane član komisije za zidanje velike moskovske cerkve Odrešenikove v spomin, kako se je ruska zemlja rešila Napoleona. Že 1848. l. je počel v južni Rusiji izkopavati in zbirati starine; najbolj pa se je povzdignilo njegovo delovanje, ko se je v Moskvi ustanovilo arhajaloško društvo. Izmed njegovih del so posebno znamenita tista, ki se tičejo starin v južni Rusiji ob Črnem morji, potem naroda Merskega, ki je bival v jaroslavski in vladimirski guberniji. L. 1881. je izdal „rusko starinoslovje“, ki je posebno za „kameniti vek“ znamenito delo. Predsednik moskovskega arhajaloškega društva je ustanovil časopis „Drevnosti“ in skrbel posebno za arhajaloške kon-